

Ron Collins
David Skover

Mánie

Jack Kerouac

Herbert Huncke

Bill Burroughs

Allen Ginsberg

Neal Cassady

Lucien Carr

Bill Cannastra

Životní příběhy beatníků
- bouřliváků a buřičů, kteří
stvořili novou uměleckou generaci

Ron Collins a David Skover
MÁNIE

Ron Collins a David Skover

MÁNIE

*Sex, drogy & literatura
Příběh bouřliváků a buřičů,
kteří zahájili kulturní revoluci*

Přeložil

Zdík Dušek

Copyright © 2013 by Ronald K. L. Collins & David M. Skover
Translation © Zdfk Dušek, 2013

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-377-3

Pro Dyla

*Dnes večer jsem u tebe
Hvězdo, vzlétlas do nebe
Rozechvělou rukou chytám
jemné světla doteky
bez váhání putuji tam
– na důvody nedbaje –
kde sny žijí navěky
a kde věčná láska je
– Ron*

Pro Kellye Testyovou

*Která si cení vlády zákona,
rozumu, bohatství i vzdělání
a rytmu i rýmů poezie
– David*

Jediný lidi, který mě zajímaj,
jsou šílenci, který šíleně žijou,
šíleně melou, chtěj všechno
najednou a hned...

– Jack Kerouac

Obsah

Poznámka pro čtenáře	9
Prolog	13
Část první: Honička	27
Část druhá: Blázinec	77
Část třetí: Báseň a obžaloba	197
Část čtvrtá: Přelíčení a utrpení	257
Epilog: Odkaz	323
Poděkování	351
Dodatek: <i>Lid vs. Ferlinghetti (1957)</i>	359
O autorech	373

Poznámka pro čtenáře

Podle všech měřítek šlo o bizarní skupinu – geniální i narkomanskou, intelektuální i kriminální, nevinnou i nenávistnou, láskyplnou i obscénní, duchovní i cynickou. A byli dostatečně šílení, aby působili všemožné potíže včetně těch, jež daly vzniknout rebelské literatuře a pomohly zahájit kulturní revoluci v Americe.

Kdo byli? Jak žili? Čeho si vážili? A jak všechny ty paradoxy odráží jejich literární dílo? Když jsme se pokoušeli odpovědět na tyto otázky, nehlédali jsme ani tak mediálně chytlavá hesla, jako spíš podstatu toho, co pohánělo a podněcovalo umělecko-kulturní hnutí zahájené Allenem Ginsbergem, Jackem Kerouakem, Williamem S. Burroughsem, Johnem Clellonem Holmesem a dalšími.

V životě i v literatuře vplétali skutečnost do fikce a fikci do skutečnosti – do reálného prožívání vlastních životů. Každé dílo, jež si klade za cíl ukázat hrdiny, hrdinky a psance této generace umělců v plné šíři, musí paralelně probírat jejich životy a literaturu, už proto, že tak činili oni sami. Nespoutaný vzdor „Kvílení“, úžasná scény v románu *Na cestě*, zoufalství ve *Feťákově*, zdrcující satiru v *Nahém obědě* ani vzrušení v *Jeď* jednoduše nelze oddělit od toho, jak Ginsberg, Kerouac, Burroughs, Neal Cassady, Lucien Carr, Bill Cannastra a Herbert Huncke (kromě jiných) doopravdy žili.

S cílem zprostředkovat a přiblížit čtenáři jejich životy jsme se rozhodli zpracovat svou knihu do podoby vyprávění: nabízíme jednotlivé příhody (zhruba z let 1944–1957) a předkládáme je v kaleidoskopu barvitých

momentek. V tomto smyslu jsou úseky *Mánie* nevyhnutelně nepřesné a impresionistické črty, jež však jsou založeny na četných zdokumentovaných zdrojích. Ačkoliv jistě existují jiné, exaktnější způsoby, jak vyprávět jejich příběh, tento přístup nám připadá přirozenější a výstižnější. Doufáme, že se vám poštěstí okusit něco z pozoruhodných, dobrodružných životů těchto mužů i žen, aniž byste museli klesat pod horami faktografických údajů.

Nechceme Ginsberga a jeho společníky demonizovat ani omlouvat. Jsme vypravěči jejich příběhů, ale necítíme se povinováni bránit jejich temnější stránky. Na tomto místě je vhodné připomenout inspirující poznámku Johana Lelanda: „[Byli] utvářeni sebevraždami, depresí, psychózou, hospitalizací, závislostí, alkoholismem, vězením a časnou smrtí.“ Vskutku. Zdá-li se jejich příběh místy trochu komiksový či přemrštěně temný, je to proto, že právě takové vedli životy – ne vždy, ale docela často. Ano, na jejich příběhu je něco víc, což se vám snažíme sdělit prostřednictvím jejich úžasných literárních talentů.

Přesto podobně jako Kerouac obdivujeme ty, „kteří touží po nemožném“, kteří se dožadují života, jaký nikdo nikdy nežil, nikdy nepoznané reality, nikdy neuskutečněné lásky, nikdy nenaplněné víry a světa, jaký nikdy neexistoval ani ve fantazii. Proto neváháme čas od času pozvednout jejich prapor umělecké tvořivosti a osobní svobody. Neboli, abychom ocitovali další metaforu (tentokrát Douglase Brinkleyho), připomínáme „bláznivou touhu najít klíč k životu tím, že sešlápneme pedál plynu až k podlaze“. Nemáme na ně zkrátka vyhraněný názor.

Svoboda je vždycky riskantní. A jakmile ji člověk okusí, je až příliš snadné se jí opít. Ti, které láká volnomyšlenkářství, si musejí dávat pozor na ničivý potenciál „kanibalismu v záchranném člunu“, jak to výstižně označil Kenneth Rexroth. Přesto nikdo – ani Rexroth – nemohl popřít rozsáhlost kreativního ducha, jehož Ginsberg, Kerouac, Burroughs, Holmes a jim podobní vyvolali.

Ať si o jejich duchu myslíme cokoliv, jeho stopy lze vysledovat ve všem, od textů Boba Dylana po hudbu Jima Morrisona, v elektrizujícím elánu baltimorské folkové zpěvačky Sonii Rutsteinové, v divadle Stephena Sondheima, fotografiích Annie Leibovitzové, románech Normana Mailera a Kena Keseyho, povídkách T. C. Boylea, esejích Susan Sontagové, novinářině Nata Hentoffa i právní vědě o svobodě slova soudce Williama O. Douglase. Potřebujete-li další důkazy, poslechněte si Johna Turturru, jak recituje „Kvílení“, Matta Dillona, jak předčítá *Cestu*, nebo Dennise Hoppera hlasitě deklamujícího Burroughsovy verše. Tyto zážitky, alespoň si to myslíme, změní váš přístup k životu.

Náš příběh vrcholí významnou básní – „Kvílením“ Allena Ginsberga, které zrodily a utvářely životní zkušenosti mužů a žen odhodlaných testovat mantinely života, lásky, zákona, jazyka a všech standardů normality. Jejich rychlé a fantastické příběhy často vnímáme prizmatem „Kvílení“ a společníků jeho autora.

Revoluci v americké kultuře, která dala vznik některým z největších tvůrčích děl naší doby, samozřejmě nespustilo samotné „Kvílení“. Pokud se ale člověk podívá na jeho historii, jak ji předkládáme na těchto stránkách, uvidí věru mnohé – výtrysky nespoutaného ducha a živelnosti skupiny talentovaných (a bouřlivých) „hipsterů s andělskými hlavami“, kteří zanechali nesmazatelnou stopu na americké duši.

Tato kronika začíná neodpuštělným zabitím, pokračuje o pár let později neobvyklou automobilovou havárií a končí nečekaným soudním rozhodnutím v případě svobody slova. I mezi těmito předělovými body je náš příběh často neuvěřitelný, byť zcela pravdivý. Abychom si vypůjčili formulaci spisovatele Jamese L. Swansona, ten příběh je „příliš neuvěřitelný, než aby mohl být vymyšlený“. Úžasné a tragické události jsou jejich životy, promluvy jsou jejich slovy a vylíčená mánie byla jejich realitou.

Prolog

Život je surový výtvor, krásný a krutý...

– Jack Kerouac

14. srpna 1944, 3.30

Co s tělem? Rozhlédl se po temných vodách Hudsonu a sklopil zrak.

U nohou mu leželo sedmdesát kilogramů lidského masa. Musel jednat rychle. V panice se snažil skulit dosud teplou mrtvolu po travnaté hrázi k vodě. Sto osmdesát centimetrů dlouhé bezvládné tělo se však odmítalo pohnout. Znovu zabral a pak ještě jednou. Konečně uspěl. Ještě na hrázi vytáhl z bot oběti tkaničky a svázel mrtvole ruce a nohy. Tkaničky však nebyly dost silné, a tak stáhl mrtvému košili, natrhal ji na proužky a spoutal mu zápěstí a kotníky i kusy látky. Takhle to bude stačit. Pro jistotu ještě svázel mrtvole paže opaskem. Všiml si, jak z čerstvých bodných ran prýští krev.

Viděl ho někdo? Ubíhal drahocenný čas. Jestli brzy nezmizí, jistě ho někdo zpozoruje. Spěšně se rozhlédl po okolí. Balvany. Kameny. Ano, ty by mohl využít. Horečně nasbíral hromádku kamenů a nacpal je oběti do kapes a pod oblečení. Ještě víc. Tak, už je připravený. Táhl tělo po nerovné půdě. V bahnitých puklinách za ním zůstávala krvavá stopa. Konečně se větší část svázané mrtvoly ocitla ve vlnách.

Jenže mrtvola neklesla; zůstala splývat na hladině. Sakra!

Impulzivně se svlékl do trenýrek a vstoupil do vody,

dokud mu nedosahovala až po bradu. Potřeboval, aby se tělo ponořilo, aby zmizel důkaz, aby gravitace převládla. Objal mrtvolu rukama a zatlačil dolů. Bezúspěšně. Zkusil to znovu. Pořád nic. Pomyslel si, že se tělo možná potopí později. Určitě se potopí; musí. Mezitím mrtvola odplula, obličejem dolů, do prázdnoty temné dálky.

Bylo po všem. Ještě před svítáním zmizí, což znamenalo, že má právě tak dost času, aby se vrátil a pokračoval ve čtení jedné ze svých oblíbených knih: Rimbaudovy *Sezóny v pekle*.

Lucien Carr byl pohledný, bystrý, privilegovaný a podnikavý mládenec, jemuž učaroval Arthur Rimbaud, předčasně vyspělý básník posedlý odcizením a symbolismem. Lucien (vyslovováno *Lúšjen*) Rimbauda s oblibou citoval, stejně jako Charlese Baudelaira. Ačkoliv sám vykazoval básnické sklony, měl i odvrácenou výtržnickou stránku. Jako nadšený účastník večírků a *enfant terrible* byl vyloučen z přípravné školy v Andoveru. Když na něj přišel maniakální záchvat, pil kanadskou whisky, žvýkal střepy koktejlové sklenky a vybíral si ze zkrvavených zubů ostré úlomky. Pokud dostal chuť na drsnější zábavu, močil z oken. A když ho posedly dábelské móresy, roztrhal Bibli. Jednou si dal hlavu do trouby a pustil plyn – lékaři, který mu předepsal psychiatrický dohled, to vysvětloval jako umělecký experiment. Tento ztřeštěnec se slabostí pro poezii přesto zůstal předmětem touhy.

Lucien byl mladík s velice zvláštním pohledem na život... i na smrt. To jej učinilo středem zájmu lidí, kteří si přáli přetvořit svůj svět. Některým se Lucien zdál příliš démonický, ale v očích mladého Allena Ginsberga byl „tím nejandělštěji vyhlížejícím mladíkem... romanticky krásným“. Narodil se v St. Louis v aristokratické rodině,

měřil něco přes sto sedmdesát centimetrů, byl pohledný a měl plavé vlasy a zelené oči mandlového tvaru. Tento liberální student umění se seznámil s Ginsbergem v prosinci 1943 na Kolumbijské univerzitě, kde se sedmnáctiletý Allen připravoval na studia práv. Společně psali básně – skvělé manifesty své Nové vize, v nichž byli proroky zažívajícími „drogově navozené vidiny, průlom y vědomí, svobodu k sexuálním experimentům a naprosté odtržení od minulosti“. Tato vize byla nástavbou Lucienova dosavadního života zasvěceného alkoholu, drogám, sexu a potížím.

Jack Kerouac Luciena znal z dob svých obchodnických a námořnických dnů, kdy se Jack vracel na dovolenky a zdržoval se kolem Kolumbijské univerzity, kde kdysi studoval. Cítil k tomuto „darebáckému hajzlíkovi ... hezčímu, než kterákoliv žena, jakou jsem kdy viděl“ osudovou náklonnost. V Jackových očích byli milenci odsouzení k záhubě. Ačkoliv Kerouakovou přítelkyní (nebo něčím na ten způsob) byla Edith („Edie“) Parkeřová, její úsměv s předkusem naprosto nemohl soupeřit s kouzlem nápadně krásného Luciena Carra.

V létě 1944 ležel Lucien u Carrovi svět u nohou. Popularita tohoto devatenáctiletého mladíka dosahovala na „Kolumbiu“ nebeských výšin. Také byl jedním z nejbystřejších studentů Lionela Trillinga, což neuniklo pozornosti desítek studentů, Ginsberga nevyjímaje, kteří tohoto proslulého profesora angličtiny obdivovali. Za temperamentním druhákem Carrem se kromě Ginsberga a Kerouaka táhli všichni možní mladí literáti, mezi nimi John Hollander a Herbert Gold. Rovněž William Burroughs, byť starší (tehdy už mu bylo třicet), s Lucienem trávil čas nejprve v St. Louis a Chicagu a nyní i v New Yorku. Lucien byl vskutku středobodem skupiny přátel, kteří se později proslavili pod názvem beatnici. Kerouakova přítelkyně Edie, studentka umění, s níž se Kerouac seznámil jako student na Kolumbijské univerzi-

tě, ho představila Carrovi, který zase představil Ginsberga Burroughsovi a později Burroughse Kerouakovi, jenž se následně na Lucienovo naléhání setkal s Allenem.

Kerouaka mladíkova literární imaginace uchvátila. Přitahovaly ho Carrovy vědomosti o Nietzscheho temné stránce a Yeatsově mystičnosti. Lucien však Jacka nefascinoval jen z intelektuálního hlediska. Jack se stopou závisti přihlížel, jak Andělského chlapce (tak Lucienovi přezdívali) všichni následují. Později připustil, že ho sám pronásledoval, a přiznal: „Jsem si jistý, že jsem ho stál dobrý prospěch na univerzitě. Když nebyl se mnou, hledal jsem ho po celém městě a každého jsem se vyptával, kde je.“

Jedním z mnoha lidí soupeřících o mladíkovu pozornost byl David Eames Kammerer. William Burroughs Kammerera znal ještě ze školy v St. Louis. Tam byl David jedním z Billových nejlepších kamarádů; ti dva spolu vycházeli, protože byli oba homosexuálové a odmítali konvenční společenské normy. V roce 1933 spolu také zavítali do „apačského“ okolí pařížské Rue de Lappe.

David byl o čtrnáct let starší než Lucien. Poprvé se s ním setkal v St. Louis, kde pracoval jako Lucienův vychovatel při řadě středoškolských aktivit. Tento bývalý učitel angličtiny a tělesné výchovy jím byl zjevně emocionálně posedlý a zarputile ho pronásledoval z jedné školy na druhou, ze St. Louis na Bowdoin College v Maine, pak na Chicagskou univerzitu a nakonec do New Yorku. Carrovi podle všeho pozornost tohoto vysokého rusovlasého muže nevadila, protože Kammerer měl veliký smysl pro humor. Časem Davidovo poblouznění vyústilo ve zhoršení jeho společenského postavení, protože musel přijímat podřadná zaměstnání, aby měl na nájem. Jeho cíl zůstával stále týž: být s Lucienem, nebo alespoň v jeho blízkosti. Pokud to bylo nutné, Kammerer se občas nabízel i jako prostitut, aby si vydělal víc peněz, následně utrácených pro milovaného andělského mladíka.

Bývalo poměrně běžně k vidění, jak se ubohý Kammerer plouží jako žalostný stín za mladým Adonisem, kráječícím přes univerzitní kampus. Jindy však zase Lucien převzal iniciativu, jako když se jednou zeptal profesora Lionela Trillinga, jestli smí přivést svého vousatého přítele do třídy. Tímto i jinými způsoby – například když spolu cestovali nebo když si Lucien schovával množství dopisů od Davida – dával Andělský chlapec Davidovi najevo jistou vstřícnost.

Kammerer šíleně žárlil na každého, kdo se s Carrem stýkal, a tudíž, jak se ostatně dalo předvídat, začal na milostném poli soupeřit nejen s Jackem a Allenem, ale i s dalšími, včetně Lucienovy přítelkyně Celine Youngové, dámy, připomínající trochu Marlene Dietrichovou, poloviční Francouzky a studentky Barnardovy vysoké školy, jejíž mysl i tělo vnímavého Luciena okouzly.

Jakkoliv byl Carr ve svých reakcích na Kammerera občas rozpolcený, o Kerouakovi se to říct nedalo: ten dával „Mámě“ Kammererovi otevřeně najevo svůj odpor. Kammerer se na oplátku jednou pokusil zabít Kerouakovu kočku, a nebýt zásahu Billa Burroughse, patrně by uspěl.

Přestože Lucien nadále vysílal rozporuplné signály, Davidovu obtěžující přítomnost postupně snášel čím dál hůř. Jednou Kerouakovi sdělil, že před Kammererem „musí utéct“. Jack si na to konto začal představovat, jak s Lucienem odplouvá do Paříže: „Budeme psát básně, malovat, pít červené víno a nosit barety,“ snil.

Tato fantazie se nikdy neuskutečnila, nicméně vztah mezi Jackem a Lucienem se prohloubil. V neděli večer 13. srpna 1944 spolu popíjeli v The West Endu, baru na Broadwayi naproti kolumbijskému kampusu, a přemítali, co mají podniknout se svými životy... a také s Davidovým. Když se Lucien dostal s kýmsi do prudké hádky o existencialismu a začal se chovat nedůtklivě, Kerouac odešel. Vracel se přes kampus, když tu k němu v tmě přistoupil David a zeptal se: „Kde je Lucien?“

„Ve West Endu,“ odtušil Kerouac.

„Dík, zatím se měj,“ vyhrkl Kammerer a zamířil do baru.

Tam svého oblíbence skutečně našel – přisedl si k němu, popíjel s ním a povídali si. Z baru odešli v časně ranních hodinách, koupili si láhev alkoholu a vyrazili k dolní části Riverside Parku, kde se líbali „teploušský kluci“. Chvilí se procházeli podél Hudsonu a nakonec se posadili na travnatý břeh. Není zcela jasné, co se odehrálo potom. Podle Lucienovy verze mu David učinil „neslušný návrh“, začal naléhat a dokonce hrozil, že ublíží jeho přítelkyni, pokud Lucien nesvolí k orálnímu sexu.

Luciena popadla zlost (snad živená strachem). Namhmátl v kapse svůj skautský nůž, popadl ho za hnědou střenku a rychle ho vytáhl. Vzápětí otevřel jeho deseticentimetrové ostří z nerezové oceli. Připomněl mu symbol na čepeli základní zásadu skautů? *Skaut je přítelem všech. Snaží se porozumět druhým.* Připomnělo mu větu ze skautského slibu? *Pomáhat druhým v každé době.* Zadrželo jeho ruku skautské heslo? *Každý den vykonej dobrý skutek.*

Ne. Vmžiku se rozpoutal hobbesovský zápas muže proti muži.

A ve tmě, kolem půl čtvrté ráno, se Lucienovo vražedné ostří obrátilo proti Davidově hrudi. Smrtící oblouk se blížil k cíli. Lucien vnímal Davidův přerývaný dech, když špička nože probodla košili a pak i kůži a svaly... a potom znovu... další zuřivý výpad nemilosrdně zarazil nůž hluboko do srdce. David se zhroutil na zem a jeho husté rezavé zkrvavené vlasy se rozprostřely po zelené trávě.

Jakmile se Lucien zbavil těla, rychle se zase oblékl. Musel vypadnout. Ale zůstávaly tu stopy, usvědčující důkazy po Davidovi. Tak za prvé tu byly jeho brýle – určitě mu

spadly při rvačce. Lucien si je zastrčil do kapsy. Jako další skončil v kapse nůž se skvrnami od krve. Obojího se zbaví později. Automaticky sebral také Davidovy cigarety.

Následně se roztočil překotný vír událostí.

Carr vystoupal ze břehu zpátky do Riverside Parku a pokračoval do Riverside Drive, aby si chytil taxi. Co udělá? Co řekne? Už to má... Bill Burroughs to bude vědět. Požádá o radu Velkého Billa.

Burroughse vzbudilo hlasité zaklepaní. V županu přispěchal ke dveřím a otevřel. Za nimi stál Lucien, rozčilený a s vytřeštěnými očima.

„Právě jsem zabil starouše.“

Burroughse jeho slova šokovala. „Cože?“ Může to být pravda? Nebo Lucienovi přeskočilo?

Než stačil Bill říct cokoliv dalšího, Lucien mu podal zakrvácenou krabičku Lucky Strikes z Kammererovy kapsy.

„Dej si poslední cigo,“ nabídl mu.

Burroughs se zamyslel a pak svým charakteristickým nosovým hlasem poznamenal: „Takže takhle skončil Dave Kammerer.“ Kromě jízlivé poznámky nicméně Lucienovi poskytl i praktickou právní radu. „Radši se běž přihlásit na policii. Můžeš tvrdit, že to byla sebeobrana.“

Lucien se však cesty na policii obával. „Napařej mi křeslo,“ usoudil.

„Nemluv nesmysly!“ napomenul ho Burroughs. „Sežeň si dobrého právníka a dělej, co ti řekne. Poradí ti, co máš vypovídat. Trvej na tom, že ses jen bránil. Sice to zní jako pěkná blbost, ale poroty už spolky větší hovadiny.“

Lucien ale pořád váhal, co by měl udělat, a tak zamířil do okrajové čtvrti, kde bydlela Edie, aby si promluvil ještě s Jackem.

„V noci jsem se zbavil starouše,“ oznámil Jackovi, který se snažil narychlo probrat ze spánku. Kerouac hned pochopil, co tím Carr myslí.

„Proč jsi to udělal?“

„Na to teď není čas,“ odsekl Lucien. „Pořád mám tu

kudlu a jeho krvavý brejle. Nešel bys se mnou, že to jako někde vyhodíme?“

Jack se zmateně nadechl. „Proč jsi to sakra udělal?“ zopakoval.

Na hovory o lítosti nebo na vysvětlování však nebyl čas. Odběhli spolu do Morningside Parku, kde se mohli usvědčujících důkazů zbavit ve vysokých houštinách. V dusném horku časného srpnového jitra Jack předstíral, že si odskakuje na malou, aby odlákal pozornost od Luciena, který zatím zahrabal Kammererovy brýle bez obrouček, ale svůj skautský nůž nikoliv.

Pak oba, oblečení do khaki kalhot a bílých triček, zamířili k harlemským barům – zastavili se v jednom na Stopě-tadvacáté ulici. Než vstoupili dovnitř, Kerouac si na chodníku u nohou všiml mříže. „Hele, koukej, mříž do metra.“ Zamyslel se. Mříž – to bude ono. Klíč k Lucienově úniku.

Ocelové tyče oddělovaly svět morálky od nemorálního podsvětí. Mezi nimi už propadla řada důkazů o lidských hříších. Dole pod mříží ležel luger nájemného vraha, použité kondomy prostitutek, ohnuté jehly narkomanů, prázdné lahve opilců a kilometry slizkého hleny, který držel vše na místě. Byla to dokonalá skryš pro krvavý skautský nůž, který připravil o život Davida Kammerera.

„Hod' ten nůž sem,“ prohlásil Jack.

Lucien poslechl, i když svérázně: klekl si jako při modlitbě a nechal důkaz svého zločinu propadnout do podsvětí. Nůž se však mezi mřížemi vzpříčil a odmítal se hnout. Lucien tedy vstal a kopl do něj. Nůž i tělo Davida Kammerera se ponořily do temné říční říše. Všechno nyní spočívalo v podsvětí.

„Pojď si dát vychlazený pivo do týhle skvělý putyky.“ Jack měl žízeň, ale Lucien se nedokázal vyprostit ze zaje-tí svého činu.

„Bodnul jsem ho přímo do srdce.“

Jack popíjel, zatímco jeho kamarád se sebe chrлил ne-souvislé vyprávění.

„Odtáhl jsem ho do řeky a zatížil kamenama.“

Následovaly další věty jako z *Macbetha*.

„Vyplaval na hladinu nohama napřed.“ Lucien nedokázal přestat. „Hlavu měl pod vodou.“

Co si s Lucienem počít? Jack dostal nápad.

„Zajedeme metrem do centra a půjdeme na nějaký film nebo tak něco.“

Ne. Na to teď nebyla vhodná chvíle.

„Vezmem si taxík a pojedeme za mým psychiatrem,“ trval na svém Lucien.

A tak odjeli po Park Avenue k velké budově s elegantní halou a vystoupali výtahem do kanceláře, kde na ně čekal Lucienův psychoanalytik. Po doznání, ať už v jakémkoliv podobě, si Lucien nebyl jistý, jestli mu psychiatr věří, ale na tom nezáleželo. Vyzpovídal se a to bylo nejlepší. Nastal čas přehodit duševní výhybku. Psychiatr mu půjčil pět dolarů, což stačilo, aby si Lucien s Jackem zaskočili na Třetí avenue na promítání *Čtyř pírek* (v barvě!). Poté oklikou došli na Times Square, dali si hotdog a prohlédli si obrazy v Muzeu moderního umění. Po skončení zábavy se Lucien vydal za svou matkou a pověděl jí, co udělal. Marion Carrová byla ohromená a trvala na tom, že musejí jít na policii.

Když se obrátili na muže zákona, dala se do pohybu další šílená smršť událostí:

- Zhruba o den později se Lucien Carr v doprovodu drahého právníka přihlásil v kanceláři okresního návladního Franka S. Hogana. Když mu Lucien svůj pozoruhodný příběh vyprávěl, byl „podivuhodně klidný a vyrovnaný“.
- Později policie našla brýle a poté, co Pobřežní hlídka objevila tělo, vyrazili vyšetřovatelé na místo činu. Vyloučili mrtvolu z vody. Hrůzný pohled je ohromil stejně jako Lucienův chlad. Carr bez sebemenší stopy emocí identifikoval muže, jehož zabil.

- Lucien byl zatčen a policisté jej odvezli na stanici do Elizabeth Street. Ve vazbě trávil čas četbou Rimbaudovy *Sezony v pekle*.
- Kerouac a Burroughs byli krátce poté předvoláni jako hlavní svědci. Oběma hrozilo obvinění z napomáhání po činu. Bill zaplatil kauci, Jack nemohl. Jeho otec se za něj odmítl zaručit.
- Kammererovo napuchlé a zmodralé tělo mezitím leželo v chladicí zásuvce (č. 169) v páchnoucím sklepení městské márnice v nemocnici Bellevue.

Vyšetřování pokračovalo. Brzy se ozřejmila jedna věc: výsledek případu bude záviset na mladíkově sexuální orientaci. Pokud by se Lucien oddával homosexuálním radovánkám, jeho osud by byl zpečetěn, protože by nikdo neuvěřil, že jeho čin byl „čestným zabitím“, jak ho označily *Daily News*.

Jack byl také až po uši v bryndě. Pomáhal Lucienovi ukrývat usvědčující důkazy. To znamenalo, že i on může skončit ve vězení. Podobně jako Lucien, i Jack musel prokázat svoji heterosexualitu. Později, když čekali v soudní síni na obžalobu, Lucien k němu tiše koutkem úst procedil: „Heterosexualita se vším všudy.“

Jack zavolal Edie, aby jej dostala z bronxské věznice. „Poslouchej, můj táta děsně zuří a nepůjčí mi [peníze] na kauci, k čertu s ním.“ Pak ji poprosil o pomoc. „Půjčíš si prachy od tety, já odtud vypadnu a hned se vezmem. Pak pojedeme do Detroitu, seženu si místo ve válečný továrně a všechno jí splatím.“

Edie, plná naděje jako vždy, odpověděla: „Dobře, Jackie.“*

Svatba proběhla v soudní síni manhattanské radnice před soudcem Manningerem Shawlem. Vstup do man-

* Edie Parkerová podle svých vlastních slov kauci za Jacka zaplatila z dědictví po dědečkovi, u něhož dosud probíhalo soudní ověřování poslední vůle. Soudce peníze uvolnil pod podmínkou, že Edie a Jack vstoupí do manželského svazku.